

Kız ve Küçük Kirpi

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Kirpi

Aysel Banu YAVUZAL

Mia bahçesini dünyadaki her yerden daha çok severdi. Sarı yağmur çizimleri ve yeşil çantasıyla her köşeyi keşfeder, böcekler ve kuşlar arardı. Bulutlu bir öğleden sonra büyük meşe ağacının altında minik bir hışırtı duydu. Yavaşça dizlerinin üstüne çöktü, kalbi güm güm atıyordu. Yaprakların arasında küçük ve dikenli bir şey saklanıyordu.

Bu, Mia'nın elinden büyük olmayan küçük bir kirpiydi. Dikenli gövdesi kahverengi ve krem rengiydi, minik siyah burnu seğiriyordu. Bir dikenini hafifçe yana eğilmişti ve sırtına kuru bir meşe yaprağı yapışmıştı. Mia sevinçle nefesini tuttu. "Merhaba, küçük dostum," diye fısıldadı. "Kayıp mı oldun? Endişelenme, sana yardım edeceğim."

Mia, kulübede çalışan babasını bulmaya koştu. Babasının sevecen, kırışık bir gülümsemesi ve faydalı şeylerle dolu bir alet kemeri vardı. "Baba, çabuk gel! Bahçede bir kirpi var!" dedi Mia, babasının sıvanmış kolunu çekiştirerek. Babası deri eldivenlerini giydi ve onu izledi. "Şu küçük dostu bir görelim," dedi. "Onu korkutmamak için sessiz olmalıyız."

Meşe ağacının yanına döndüklerinde kirpi hiç kıpırdamamıştı. Sıkıca kıvrılmıştı, eğik dikenini dışarı çıkıyordu. Mia'nın annesi de dışarı çıktı, ellerini bahçe önlüğüne siliyordu. Yumuşak bir gülümsemesi ve burnunun üzerinde çilleri vardı. "Kirpiler utangaç canlılardır," dedi annesi. "Dinlenmek ve saklanmak için güvenli bir yere ihtiyaçları var. Ona sessiz bir köşe yapabiliriz."

Mia ellerini çırttı. "Güvenli bir köşe! Evet!" Babası bahçeye göz gezdirdi. "Yapraklar ve kütükler kullanabiliriz," dedi. "Gündüz uyuyup akşam karanlığında dışarı bakabileceği küçük bir sığınak yapacağız." Mia'nın gözleri kocaman açıldı. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu. "Elbette," dedi babası. "Ama yeni dostumuzu rahatsız etmemeye dikkat etmeliyiz."

Önce meşe ağacının altından kuru yapraklar topladılar. Mia yeşil çantasını onlarla doldurdu. Annesi ona yaprakları nasıl yumuşakça yığacağını gösterdi. "Kirpiler yuva kazmayı sever," diye açıkladı annesi. "Kalın bir yaprak tabakası onu sıcak ve kuru tutar." Mia başını salladı, kirpiyi uzaktan izledi. Hâlâ kıvrılmıştı ama burnu birazcık kıpırdıyordu.

Babası kulübede birkaç küçük kütük buldu. Mia'ya onları gürültü yapmadan nasıl yerleştireceğini gösterdi. "Ona küçük bir tünel yapacağız," dedi babası. "Kirpiler keşfetmeyi sever." Mia kütükleri üst üste dizmeye yardım etti, sarı çizimleri çimenlerde çıtırdıyordu. Kirpi birazcık açıldı ve koyu yuvarlak gözleriyle onlara baktı. Mia nefesini tuttu. "Bizi izliyor!" diye fısıldadı.

Annesi sıđ bir su kabı ve birkaç un kurdu getirdi. "Kirpiler acıkır," dedi. "Bu, kendini evinde hissetmesine yardım eder." Mia kabı yaprak yığınının yanına koydu. Kirpi minik bir adım attı, pembe ayakları pıtır pıtır ses çıkardı. "Bak, dışarı çıkıyor!" dedi Mia. Babası gülümsedi. "Meraklı. Yavaşça geri çekilelim ve ona alan verelim."

O akşam Mia mutfak penceresinden izledi. Akşam karanlığında kirpi yaprakların arasından dışarı baktı. Eğik dikenini son ışığı yakaladı. Havayı kokladı, sonra un kurtlarını kemirdi. Mia içinde sıcak bir parıltı hissetti. "Hoşuna gitti," dedi annesine. "Artık güvende." Annesi ona sarıldı. "İyi iş çıkardın, Mia. Küçük canlıların yaşamak ve büyümek için güvenli alanlara ihtiyacı var."

Ertesi gün Mia okulda arkadaşlarına kirpiden bahsetti. "Yapraklar ve kütüklerle sessiz bir köşe yaptık," dedi. "Siz de yapabilirsiniz!" Arkadaşları yardım etmek istedi. Daha çok yaprak topladılar ve "Kirpi Evi" yazan küçük tabelalar yaptılar. Mia'nın yeşil çantası yine yapraklarla doluydu. "Ne kadar çok güvenli alan olursa o kadar iyi," dedi aralıklı dişleriyle gülümseyerek.

Kısa süre sonra bahçeye başka küçük hayvanlar da geldi. Bir fare ailesi kütük yığınının altına taşındı. Yavaş bir kertenkele yaprakların arasından kıvrılarak geçti. Eğik dikenli kirpi bahçenin ilk sakini oldu. Diğerlerine nerede saklanacaklarını gösterdi. Mia uzaktan izledi, gurur duydu. Bahçesi birçok küçük canlı için mutlu bir yuva oluyordu.

Bir akşam babası Mia'yı dışarı çağırdı. "Bak," dedi, parmağıyla işaret ederek. Kirpi kütük tüneline yanında minik bir dostla oturuyordu—başka bir kirpi! "Bir arkadaş bulmuş," diye fısıldadı Mia. "İkisinin de güvenli bir yere ihtiyacı var." Babası başını salladı. "İşte yaptığımız şey bu yüzden önemli. Bunun olmasına sen yardım ettin, Mia." Mia parladı. "Herkesin kirpilere nasıl yardım edileceğini bilmesini istiyorum."

Mia kirpi ve yaprak çizimleriyle küçük bir afiş yaptı. Şöyle yazdı: "Kirpilere yardım edin! Yapraklar ve kütüklerle sessiz bir köşe yapın. Su ve yiyecek bırakın. Uzaktan izleyin." Afişi bahçe kapısına astı. Arkadaşları görmeye geldi. "Benim bahçemde de bir tane yapabilir miyiz?" diye sordu arkadaşı Sam. "Elbette!" dedi Mia. "Sana nasıl yapılacağını gösteririm."

Mia'nın ailesi, Sam'in ailesine bir sığınak yapmalarında yardım etti. Kütükler, yapraklar ve küçük bir su kabı kullandılar. Sam'in babası hatta küçük ahşap bir tabela yaptı. Mia mutlu hissetti. "Artık iki güvenli köşe var," dedi. Annesi gülümsedi. "Ve belki yakında daha fazlası." Mia'nın bahçesindeki kirpi burnunu dışarı çıkardı, sanki teşekkür eder gibiydi. Eğik diken ve krem rengi yüzü tanıdık, dostça bir görüntüydü.

Aylar geçtikçe bahçe daha da hareketlendi. Daha çok kirpi, daha çok fare, daha çok yavaş kertenkele. Mia sessizce izlemeyi ve onları asla rahatsız etmemeyi öğrendi. Küçük canlıların güvenli alanlara ihtiyacı olduğunu biliyordu, tıpkı insanların sıcak yuvalara ihtiyacı olduğu gibi. Yeşil çantası hâlâ bir sonraki sığınak için yaprak taşıyordu. "Yardım ettiğimiz için mutluyum," dedi babasına. "Ben de," dedi babası, kolunu ona dolayarak.

Şimdi akşam karanlığı çöktüğünde Mia bahçe basamağına oturup dinliyor. Minik hışırtılar ve yumuşak burun çekme sesleri duyuyor. Eğik dikenli, sırtına bazen bir meşe yaprağı takılan kirpi merhaba demek için dışarı bakıyor. Mia aralıklı dişleriyle gülümsüyor. En küçük canlıların bile yaşamak ve büyümek için güvenli bir yeri hak ettiğini biliyor—ve küçük bir kızın büyük bir fark yaratabileceğini.